Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deseti razširjeni senat)

z dne 12. februarja 2025*

„Ekonomska in monetarna unija – Bančna unija – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij (EMR) – Enotni sklad za reševanje (ESR) – Sklep EOR o izračunu predhodnih prispevkov za prispevno obdobje 2018 – Členi 4, 14 in 16 Delegirane uredbe (EU) 2015/63 – Načelo dobrega upravljanja“

V zadevi T-406/18,

de Volksbank NV s sedežem v Utrechtu (Nizozemska), ki jo zastopajo A. Kleinhout, T. Waterbolk, P. Post in M. van Zandvoort, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Enotnemu odboru za reševanje (EOR), ki ga zastopajo D. Ceran in C. De Falco, agenta, skupaj s H.-G. Kamannom, F. Louisom in P. Geyem, odvetniki,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopata D. Triantafyllou in A. Steiblytė, agenta,

intervenientka,

SPLOŠNO SODIŠČE (deseti razširjeni senat),

v sestavi A. Kornezov, predsednik, E. Buttigieg, G. Hesse, D. Petrlík (poročevalec), sodniki, in L. Spangsberg Grønfeldt, sodnica,

sodna tajnica: S. Jund, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 9. julija 2024

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

1 Tožeča stranka, družba da Volksbank NV, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga razglasitev ničnosti Sklepa SRB/ES/2022/46 Enotnega odbora za reševanje (EOR) z dne 8. avgusta 2022 o umiku Sklepa SRB/ES/SRF/2018/03 EOR z dne 12. aprila 2018 o izračunu predhodnih prispevkov v Enotni sklad za reševanje za leto 2018, v delu, v katerem se nanaša na institucije, navedene v Prilogi I tega sklepa, in so z njim izračunani predhodni prispevki teh institucij v Enotni sklad za reševanje za leto 2018 (v nadaljevanju: izpodbijani sklep), v delu, v katerem se nanaša nanjo.

Dejansko stanje spora in dejstva po vložitvi tožbe

2 Tožeča stranka, nekdanja SNS Bank NV, je kreditna institucija s sedežem na Nizozemskem.

3 Skupina, ki so jo sestavljale družba SNS Bank in njeni hčerinski družbi, družbi ASN Bank NV in RegioBank NV, je bila leta 2016 prestrukturirana, 31. decembra 2016 je ti hčerinski družbi prevzela družba SNS Bank, nato pa je bila 1. januarja 2017 ta preimenovana v de Volksbank (v nadaljevanju: združitev iz leta 2016).

4 Potem ko je družba SNS Bank 31. decembra 2016 prevzela družbi ASN Bank in RegioBank (v nadaljevanju: prevzeti hčerinski družbi), je bilo zadnjenavedenima institucijama odvzeto dovoljenje za opravljanje bančnih storitev, tako da je tožeča stranka leta 2017 ostala edina institucija, ki je spadala na področje uporabe Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1).

5 EOR je s sklepom SRB/ES/SRF/2018/03 z dne 12. aprila 2018 v skladu s členom 70(2) Uredbe št. 806/2014 določil predhodne prispevke v Enotni sklad za reševanje (ESR) (v nadaljevanju: predhodni prispevki) za leto 2018 (v nadaljevanju: prispevno obdobje 2018) za institucije, za katere se uporabljajo povezane določbe člena 2 in člena 67(4) te uredbe (v nadaljevanju: institucije), med katerimi je tožeča stranka.

6 De Nederlandsche Bank NV (DNB, banka Nizozemske) je z dopisom z dne 23. aprila 2018 kot nacionalni organ za reševanje v smislu člena 3(1), točka 3, Uredbe št. 806/2014 tožeči stranki odredila, naj plača znesek svojega predhodnega prispevka za prispevno obdobje 2018, ki ga je določil EOR.

7 EOR je 8. avgusta 2022 sprejel izpodbijani sklep. V skladu s členom 1 izreka tega sklepa je s tem sklepom sklep iz točke 5 zgoraj (v nadaljevanju: prvotni sklep) umaknjen v zvezi z institucijami, navedenimi v Prilogi I izpodbijanega sklepa. Iz točk od 15 do 18 obrazložitve izpodbijanega sklepa je razvidno, da je njegov namen odpraviti neobrazložitev prvotnega sklepa, ki jo je EOR ugotovil po sodbi z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR (C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601), ter sklepih z dne 3. marca 2022, EOR/Portigon in Komisija (C-664/20 P, neobjavljen, EU:C:2022:161), in z dne 3. marca 2022, EOR/Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, neobjavljen, EU:C:2022:162).

Izpodbijani sklep

8 Izpodbijani sklep vsebuje glavni del in tri priloge.

9 V glavnem delu izpodbijanega sklepa je opisan postopek za določitev predhodnih prispevkov za prispevno obdobje 2018, ki se uporablja za vse institucije.

10 Natančneje, v oddelku 6 tega sklepa je EOR določil letno ciljno raven, omenjeno v členu 4 Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2015/81 z dne 19. decembra 2014 o določitvi enotnih pogojev za uporabo Uredbe št. 806/2014 glede predhodnih prispevkov v enotni sklad za reševanje (UL 2015, L 15, str. 1), za prispevno obdobje 2018 (v nadaljevanju: letna ciljna raven).

11 EOR je pojasnil, da je letno ciljno raven določil na osmino 1,15 % povprečnega zneska kritih vlog, izračunanega četrtletno, vseh institucij v letu 2017, ki je bil pridobljen iz podatkov, ki so jih posredovali sistemi jamstva za vloge v skladu s členom 16 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/63 z dne 21. oktobra 2014 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi s predhodnimi prispevki v sheme za financiranje reševanja (UL 2015, L 11, str. 44).

12 EOR je v oddelku 7 izpodbijanega sklepa opisal metodologijo, ki jo je treba uporabiti za izračun predhodnih prispevkov za prispevno obdobje 2018.

13 EOR je v oddelku 7 izpodbijanega sklepa pojasnil tudi, da morajo institucije, razen tistih, ki plačujejo pavšalni prispevek glede na svojo manjšo velikost, plačati predhodni prispevek, prilagojen njihovemu profilu tveganja, ki ga je določil na podlagi naslednjih glavnih faz.

14 V prvi fazi je EOR v skladu s členom 70(2), drugi pododstavek, točka (a), Uredbe št. 806/2014 izračunal „osnovni letni prispevek“ vsake institucije. Za ta izračun je EOR najprej upošteval skupne obveznosti zadevne institucije, ki so med drugim vključevale zneske kapitala in kritih vlog (v nadaljevanju: vse obveznosti), kot so bile predstavljene 31. decembra 2016. Nato je od skupnih obveznosti odštel kapital in povprečje kritih vlog te institucije v letu 2016, izračunano četrtletno, da je pridobil neto obveznosti te institucije (v nadaljevanju: neto obveznosti). Nazadnje, EOR je neto obveznosti navedene institucije vključil v neto obveznosti vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju vseh držav članic, ki sodelujejo v enotnem mehanizmu za reševanje (EMR).

15 Natančneje, v zvezi s prispevnim obdobjem 2018 je EOR izračunal neto obveznosti zadevnih institucij in s tem njihov osnovni letni prispevek tako, da je upošteval znesek skupnih obveznosti teh institucij na podlagi podatkov na dan 31. decembra 2016 in odštel povprečni znesek kritih vlog, izračunan četrtletno, navedenih institucij za leto 2016.

16 V skladu s členom 5(1) Delegirane uredbe 2015/63 je EOR odštel določene vrste obveznosti od neto obveznosti institucije, ki jih je treba upoštevati za določitev osnovnega letnega prispevka.

17 V drugi fazi izračuna predhodnega prispevka je EOR v skladu s členom 70(2), drugi pododstavek, točka (b), Uredbe št. 806/2014 izvedel prilagoditev osnovnega letnega prispevka glede na profil tveganja zadevne institucije.

18 Nato je EOR seštel vse osnovne letne prispevke, prilagojene glede na profil tveganja, da bi dobil „skupni imenovalec“, uporabljen za izračun deleža letne ciljne ravni, ki ga je morala plačati vsaka institucija.

19 Nazadnje je EOR izračunal predhodni prispevek vsake institucije tako, da je letno ciljno raven razdelil med vse institucije na podlagi razmerja med osnovnim letnim prispevkom, prilagojenim glede na profil tveganja, na eni strani in skupnim imenovalcem na drugi.

Predlogi strank

20 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– prvotni sklep razglasi za ničen v delu, v katerem se nanaša nanjo;

– EOR naloži plačilo stroškov.

21 Tožeča stranka v vlogi, vloženi 26. septembra 2022, naslovljeni „Stališče v zvezi s ponovnim sprejetjem izpodbijanega sklepa v zadevi T-406/18“ (v nadaljevanju: vloga z dne 26. septembra 2022), poleg tega predlaga, naj se šteje, da je predmet njene tožbe razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa.

22 EOR je prvotno Splošnemu sodišču predlagal, naj:

– tožbo zavrže kot nedopustno;

– podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;

– še bolj podredno, v primeru razglasitve ničnosti ohrani učinke prvotnega sklepa za obdobje šestih mesecev od datuma pravnomočnosti sodbe;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

23 EOR v stališču glede vloge z dne 26. septembra 2022 Splošnemu sodišču poleg tega predlaga, naj ugotovi, da je tožba postala brezpredmetna, in naj jo zavrže kot nedopustno.

24 Evropska komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne kot neutemeljeno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

25 Tožeča stranka trdi, da je EOR kršil več pravnih pravil, ko je izračunal njen predhodni prispevek za prispevno obdobje 2018 in zlasti, ko je uporabil metodo za izračun njenega osnovnega letnega prispevka. Natančneje, tožeča stranka EOR očita, da je njene neto obveznosti izračunal na podlagi podatkov, ki se nanašajo na različne datume, saj naj bi EOR za določitev skupnega zneska njenih obveznosti uporabil podatke po združitvi iz leta 2016, medtem ko naj bi za določitev zneska njenih kritih vlog deloma uporabil podatke iz obdobja pred to združitvijo. Taka metoda naj bi tako privedla do previsoke ocene njenih neto obveznosti.

26 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja pet razlogov, od katerih se:

– prvi nanaša na kršitev člena 103(2) Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU ter uredb (EU) št. 1093/2010 in (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2014, L 173, str. 190), člena 70(2) Uredbe št. 806/2014 in člena 4(1) Delegirane uredbe 2015/63 zaradi uporabe neprimerljivih podatkov za določitev njenih neto obveznosti;

– drugi nanaša na kršitev člena 103(2) in (7) Direktive 2014/59 in člena 290 PDEU, ker naj bi Komisija „prekoračila“ svoje pristojnosti;

– tretji nanaša na kršitev načela sorazmernosti;

– četrti nanaša na kršitev načela pravne varnosti;

– peti nanaša na kršitev načela enakega obravnavanja.

27 Najprej je treba preučiti ugovore nedopustnosti, ki jih je navedel EOR, in nato tožbene razloge, ki jih je navedla tožeča stranka.

Dopustnost

28 Tožeča stranka v vlogi z dne 26. septembra 2022 trdi, da izpodbijani sklep ne rešuje pravnega problema, ki je bil prisoten v prvotnem sklepu, in sicer uporabe neprimerljivih podatkov za izračun njenih neto obveznosti, zato njene tožbe ni bilo treba prilagoditi v skladu s členom 86 Poslovnika Splošnega sodišča. Vendar Splošnemu sodišču predlaga, naj po potrebi šteje, da je ta tožba usmerjena tudi zoper izpodbijani sklep.

29 EOR je v stališču glede vloge z dne 26. septembra 2022 v bistvu navedel dva ugovora nedopustnosti, prvega zoper predloge tožeče stranke zoper prvotni sklep in drugega zoper vlogo z dne 26. septembra 2022.

Dopustnost predlogov zoper prvotni sklep

30 EOR trdi, da predlogi zoper prvotni sklep niso dopustni, ker je predlog za razglasitev ničnosti tega sklepa postal brezpredmeten, saj je bil umaknjen *ex tunc*.

31 Tožeča stranka je na obravnavi izjavila, da se bo odpovedala svojim predlogom zoper prvotni sklep, če bo Splošno sodišče ugotovilo, da je bil ta sklep umaknjen in nadomeščen z izpodbijanim sklepom.

32 V zvezi s tem je treba navesti, da je v točki 18 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedeno, da je EOR menil, da je primerno umakniti in nadomestiti prvotni sklep v zvezi z institucijami, navedenimi v Prilogi I k izpodbijanemu sklepu.

33 Tako člen 1 izreka izpodbijanega sklepa določa, da se s tem sklepom „umakne“ prvotni sklep v zvezi z institucijami, navedenimi v Prilogi I izpodbijanega sklepa, pri čemer je tožeča stranka navedena v tej prilogi.

34 Dalje, kot je razvidno iz člena 2 izreka izpodbijanega sklepa, je z njim odobren izračun predhodnih prispevkov za prispevno obdobje 2018, kot je bil opravljen v Prilogi I k temu sklepu, pri čemer ta priloga določa izračun takega prispevka tudi za tožečo stranko.

35 Nazadnje, izpodbijani sklep je bil sprejet 8. avgusta 2022 in je v skladu s tem, kar določa člen 4 njegovega izreka, začel učinkovati 12. aprila 2018, to je ob začetku učinkovanja prvotnega sklepa.

36 Iz navedenega izhaja, kot trdi EOR, da je bil prvotni sklep v delu, v katerem se je nanašal na tožečo stranko, umaknjen in nadomeščen z izpodbijanim sklepom.

37 V teh okoliščinah je treba šteti, da se je tožeča stranka na obravnavi odpovedala svojim predlogom zoper prvotni sklep. Zato ugovora nedopustnosti, ki ga je EOR podal zoper te predloge, ni treba več preučiti.

Prilagoditev tožbe

38 EOR v stališču glede vloge z dne 26. septembra 2022 trdi, da tožeča stranka svoje tožbe, tožbenih razlogov in predlogov ni prilagodila glede na sprejetje izpodbijanega sklepa. Na eni strani naj vloge z dne 26. septembra 2022 ne bi bilo mogoče šteti za prilagoditveno vlogo v smislu člena 86 Poslovnika, saj naj v njej ne bi bila izražena namera tožeče stranke, da prilagodi svojo tožbo. Ta vloga naj bi bila poleg tega naslovljena „Stališče v zvezi s ponovnim sprejetjem izpodbijanega sklepa v zadevi T-406/18“, in ne „Prilagoditvena vloga“.

39 Na drugi strani, tudi če bi bilo vlogo z dne 26. septembra 2022 mogoče šteti za prilagoditveno vlogo, naj ne bi izpolnjevala pogojev dopustnosti, ki se uporabljajo za take vloge. Tožeča stranka naj namreč v vlogi z dne 26. septembra 2022 ne bi nedvoumno prilagodila svojih predlogov iz tožbe, saj naj tožbenih razlogov, navedenih zoper prvotni sklep, ne bi opredelila kot tožbene razloge, usmerjene zoper izpodbijani sklep.

40 V zvezi s tem je iz člena 86(1) in (2) Poslovnika v različici, ki se je uporabljala tedaj, razvidno, da kadar se akt, katerega razglasitev ničnosti se predlaga, nadomesti ali spremeni z drugim aktom, ki ima enak predmet, lahko tožeča stranka pred koncem ustnega dela postopka ali pred odločitvijo Splošnega sodišča, da bo odločilo brez ustnega dela postopka, tožbo prilagodi, da bi upoštevala ta novi dejavnik. Prilagoditev tožbe se izvede z ločenim aktom ter v roku, ki je določen v členu 263, šesti odstavek, PDEU in v katerem se lahko predlaga razglasitev ničnosti akta, ki utemeljuje prilagoditev tožbe.

41 V skladu s členom 86(4)(a) in (b) Poslovnika mora vloga za prilagoditev tožbe med drugim vsebovati prilagojene predloge ter po potrebi prilagojene razloge in trditve.

42 V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da čeprav je upravičeno, da se za prilagoditev tožbe zahteva izpolnitev nekaterih formalnih pogojev, take zahteve niso same sebi namen, ampak so, nasprotno, namenjene zagotavljanju kontradiktornosti postopka in učinkovitega izvajanja sodne oblasti. Bilo pa bi v nasprotju z načelom učinkovitega izvajanja sodne oblasti in ekonomičnosti postopka, če bi se od tožeče stranke, ki je svoje predloge prilagodila, zahtevalo, da v vlogi za prilagoditev tožbe

ponovi enake razloge in trditve, kot so bili navedeni v podporo predlogom zoper prvotno izpodbijani akt (glej sodbo z dne 24. januarja 2019, Haswani/Svet, C-313/17 P, EU:C:2019:57, točki 35 in 36 ter navedena sodna praksa).

43 Člen 86 Poslovnika poleg tega ne nalaga posebnega naslova, da bi se akt tožeče stranke lahko štel za prilagoditveno vlogo v smislu te določbe. Za preučitev, ali je tak akt prilagoditvena vloga v smislu člena 86 Poslovnika, se je torej treba osredotočiti na njegovo vsebino.

44 V obravnavani zadevi je treba v zvezi z vlogo z dne 26. septembra 2022 na eni strani ugotoviti, da tožeča stranka v njej navaja, da je bil z izpodbijanim sklepom prvotni sklep umaknjen in nadomeščen, napotuje na člen 86 Poslovnika in Splošnemu sodišču predlaga, naj šteje, da je njena tožba usmerjena tudi zoper izpodbijani sklep.

45 Na drugi strani je tožeča stranka v vlogi z dne 26. septembra 2022 trdila, da izpodbijani sklep ni rešil pravnega problema, ki se postavlja v tej zadevi, in da je celo EOR v dopisu z dne 12. maja 2022, s katerim je Splošno sodišče obvestil, da namerava umakniti prvotni sklep, navedel, da izpodbijani sklep ne bo vplival na vsebino njenih tožbenih razlogov. Tožeča stranka je tako navedla, da ni menila, da je treba spremeniti njene tožbene razloge, kot so bili navedeni v tožbi.

46 Kot je bilo namreč navedeno v točkah 7 in od 32 do 36 zgoraj, je bil z izpodbijanim sklepom umaknjen in nadomeščen prvotni sklep, da bi se odpravila njegova pomanjkljiva obrazložitev, ki jo je EOR ugotovil na podlagi sodbe z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR (C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601), ter sklepov z dne 3. marca 2022, EOR/Portigon in Komisija (C-664/20 P, neobjavljen, EU:C:2022:161), in z dne 3. marca 2022, EOR/Hypo Vorarlberg Bank (C-663/20 P, neobjavljen, EU:C:2022:162).

47 Ugotoviti pa je treba, da zgolj to, da se odpravi pomanjkljivost prvotnega sklepa, ne vpliva na osrednje vprašanje, ki se postavlja s to tožbo in se nanaša na metodologijo, ki jo je EOR uporabil za izračun predhodnega prispevka tožeče stranke in, natančneje, za določitev njenih neto obveznosti.

48 V teh okoliščinah je tožeča stranka lahko menila, da ni treba spremeniti tožbenih razlogov in trditev, navedenih v utemeljitev njene tožbe, po sprejetju izpodbijanega sklepa.

49 To velja še toliko bolj, ker je tožeča stranka v vlogi z dne 26. septembra 2022 izrecno izjavila, da želi vztrajati pri tožbi v celoti, tako da trditve in tožbeni razlogi, navedeni v tožbi, veljajo tudi zoper izpodbijani sklep.

50 Zato je vloga z dne 26. septembra 2022 vloga za prilagoditev tožbe, ki izpolnjuje zahteve iz člena 86 Poslovnika.

51 Glede na navedeno je treba to vlogo razglasiti za dopustno, zato je treba šteti, da se tožba od tedaj nanaša na razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko.

Utemeljenost

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 103(2) Direktive 2014/59/EU, člena 70(2) Uredbe št. 806/2014 in člena 4(1) Delegirane uredbe 2015/63, ker so bili uporabljeni neprimerljivi podatki za določitev neto obveznosti tožeče stranke.

52 Tožeča stranka EOR očita, da je za izračun njenih neto obveznosti uporabil podatke, ki se nanašajo na različne datume, ker je EOR znesek vseh njenih obveznosti pridobil na podlagi podatkov na dan 31. decembra 2016, medtem ko je znesek njenih kritih vlog izračunal po četrtletnem povprečju leta 2016. EOR naj bi s takim pristopom kršil člen 103(2) Direktive 2014/59, člen 70(2) Uredbe št. 806/2014 in člen 4(1) Delegirane uredbe 2015/63.

53 Zaradi združitve tožeče stranke in prevzetih hčerinskih družb leta 2016 naj bi namreč skupne obveznosti, ki temeljijo na podatkih ob koncu leta tožeče stranke, vključevale obveznosti tožeče stranke in teh njenih hčerinskih družb, medtem ko naj EOR z upoštevanjem povprečnega zneska kritih vlog tožeče stranke ne bi upošteval kritih vlog teh institucij v prvih treh četrtletjih. EOR naj torej ne bi odštel vseh kritih vlog, vključenih v bilanco tožeče stranke na dan 31. decembra 2016, kar naj bi bilo v nasprotju z logiko odštetja navedenih vlog.

54 Poleg tega naj EOR s tako metodo izračuna neto obveznosti tožeče stranke ne bi ustrezno presodil njenega dejanskega položaja. Natančneje, EOR naj bi se pri izračunu vseh njenih obveznosti oprl na podatke iz obdobja po združitvi leta 2016, s čimer naj bi upošteval tudi obveznosti prevzetih hčerinskih družb. Nasprotno pa naj bi se za določitev zneska kritih vlog oprl na podatke, ki naj bi bili delno iz obdobja pred to združitvijo in naj bi se torej nanašali le na položaj tožeče stranke, ne pa na položaj navedenih hčerinskih družb. Taka metoda pa naj ne bi omogočala odražanja dejanskega profila tveganja tožeče stranke, ker naj bi povzročila previsoko oceno njene velikosti in s tem povezanega tveganja.

55 Poleg tega naj bi EOR napačno trdil, da njegova metoda izhaja iz predpisov, ki se uporabljajo. Ta metoda naj namreč ne bi bila predpisana niti s členom 4(1) in (2), niti s členom 14(1) in (4), niti s členom 16 Delegirane uredbe 2015/63.

56 EOR trdi, da argumentacija tožeče stranke ni utemeljena.

57 Prvič, EOR naj bi uporabil isto metodo za vse institucije, tako da naj bi tožeča stranka s svojimi trditvami v bistvu zahtevala, naj bo obravnavana drugače kot druge institucije. Taka obravnava pa naj ne bi bila upravičena.

58 Drugič, metoda izračuna kritih vlog, kot je bila uporabljena v izpodbijanem sklepu, naj bi bila v skladu s členi 4, 5, 14 in 16 Delegirane uredbe 2015/63.

59 Tretjič, tožeča stranka naj ne bi mogla ugotoviti, kako naj bi bil z izračunom, ki ga je opravil EOR, kršen člen 103(2) Direktive 2014/59 ali člen 70(2) Uredbe št. 806/2014. Njene trditve naj bi temeljile le na trditvah, ki temeljijo na abstraktnih načelih doslednosti in pravičnosti.

60 Četrtič, uporaba povprečnega zneska kritih vlog naj bi omogočala zagotovitev natančnejšega načina izračuna predhodnih prispevkov od tistega, ki se opravi na podlagi skupnega zneska kritih vlog ob koncu koledarskega leta.

61 Najprej je treba opozoriti, da je Komisija Delegirano uredbo 2015/63 sprejela na podlagi prenosa pooblastila, ki ji ga je zakonodajalec Evropske unije podelil s členom 103(7) in (8) Direktive 2014/59, da bi med drugim opredelila pojem prilagoditve predhodnih prispevkov profilu tveganja institucij in obveznosti poročanja. Ta delegirana uredbe se na podlagi člena 70(6) Uredbe št. 806/2014 uporablja za izračun predhodnih prispevkov, pobranih na podlagi te uredbe.

62 Tožeča stranka s tem tožbenim razlogom izpodbija prvo fazo izračuna predhodnih prispevkov in zlasti metodo, ki jo je EOR uporabil za določitev njenih neto obveznosti za izračun njenega osnovnega letnega prispevka.

63 V zvezi s tem je iz točk 27, 28 in 31 obrazložitve izpodbijanega sklepa ter iz izjav EOR na obravnavi razvidno, da je EOR za izračun neto obveznosti tožeče stranke in s tem njenega osnovnega letnega prispevka uporabil, prvič, znesek skupnih obveznosti tožeče stranke na dan 31. decembra 2016, s čimer se je oprl na podatke iz obdobja po združitvi leta 2016, in drugič, povprečni znesek njenih kritih vlog, izračunan četrtletno, v letu 2016, torej je bil ta znesek določen na podlagi podatkov, ki so se pretežno časovno umeščali pred navedeno združitev.

64 Tožeča stranka tako trdi, da je EOR z uporabo metode, opisane v točki 63 zgoraj, kršil člen 103(2) Direktive 2014/59, člen 70(2) Uredbe št. 806/2014 in člen 4(1) Delegirane uredbe 2015/63. Poleg tega s trditvijo, da naj uporaba navedene metode EOR ne bi omogočila, da ustrezno upošteva njen dejanski položaj in njen dejanski profil tveganja, v resnici trdi, da bi moral EOR navedene določbe uporabiti ob upoštevanju načela dobrega upravljanja, ki od organov Unije zahteva, da skrbno in nepristransko preučijo vse upoštevne elemente obravnavane zadeve.

65 Za presojo utemeljenosti teh trditev je treba najprej opozoriti, da iz člena 4(1) Delegirane uredbe 2015/63 izhaja, da mora EOR predhodni prispevek vsake institucije izračunati na podlagi informacij, ki jih ta predloži v skladu s členom 14 te delegirane uredbe.

66 Člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 določa, da morajo institucije EOR predložiti najnovejše potrjene letne računovodske izkaze, ki so na voljo pred 31. decembrom v letu pred prispevnim obdobjem (v nadaljevanju: leto N-1). Tem računovodskim izkazom mora biti priloženo mnenje zakonitega revizorja ali revizijskega podjetja.

67 Ugotoviti pa je treba, da se ob upoštevanju časa, potrebnega za dokončanje takih računovodskih izkazov, te informacije na splošno nanašajo na predzadnje leto pred zadevnim prispevnim obdobjem ali, v izjemnih okoliščinah, na obračunsko leto, ki se je začelo v tem predzadnjem letu in končalo v letu N-1 (v nadaljevanju za ti dve obdobji: referenčno leto N-2).

68 Tako iz člena 4(1) v povezavi s členom 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 izhaja, da mora EOR predhodne prispevke izračunati na podlagi informacij iz potrjenih zadnjih letnih računovodskih izkazih, ki so na voljo 31. decembra leta N-1 (glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, točka 42), pri čemer se te informacije nanašajo na računovodske izkaze, ki se nanašajo na referenčno leto N-2.

69 V tem okviru EOR trdi, da člen 4(2) ter člena 5 in 16 Delegirane uredbe 2015/63 vsebujejo navedbe v zvezi s trenutki v referenčnem letu N-2, ki so upoštevni za določitev zneska kritih vlog, ki se odšteje od skupnih obveznosti v okviru izračuna osnovnega letnega prispevka. Natančneje, EOR meni, da iz navedenih določb izhaja, da taki trenutki ustrezajo koncem četrtletij referenčnega leta N-2, tako da bi moral za navedeni izračun upoštevati povprečni znesek kritih vlog v tem letu, izračunan četrtletno.

70 Za preučitev tega tožbenega razloga ni treba presoditi, ali člen 4(2) ter člena 5 in 16 Delegirane uredbe 2015/63 EOR omogočajo ali celo zavezujejo, da za izračun osnovnih letnih prispevkov upošteva tak povprečni znesek kritih vlog.

71 Iz pisanj tožeče stranke je namreč razvidno, da ta za izračun neto obveznosti ne izpodbija nujno uporabe povprečnega zneska kritih vlog, izračunanega četrtletno, ampak EOR očita predvsem, da je za ta izračun uporabil podatke v zvezi z različnimi trenutki.

72 V teh okoliščinah je treba preučiti, ali lahko EOR, kadar za izračun neto obveznosti upošteva povprečni znesek kritih vlog, izračunan četrtletno, iz referenčnega leta N-2, pri istem izračunu hkrati upošteva znesek skupnih obveznosti, kakršen je na koncu referenčnega leta N-2, in ne povprečni znesek skupnih obveznosti, izračunan četrtletno, pri čemer ta znesek skupnih obveznosti vključuje tudi znesek kritih vlog (glej točko 14 zgoraj).

73 V zvezi s tem je treba poudariti, da niti člen 4(1) niti člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 ne vsebujeta posebnih zahtev v zvezi z vprašanjem, ali mora EOR pri določitvi neto obveznosti upoštevati znesek skupnih obveznosti ob koncu referenčnega leta N-2 ali njihov povprečni znesek v tem letu. Take zahteve prav tako ne izhajajo iz nobene druge določbe Delegirane uredbe 2015/63, Direktive 2014/59 ali Uredbe št. 806/2014.

74 Zato je treba ugotoviti, da člen 4(1) in člen 14(1) Delegirane uredbe 2015/63 EOR podeljujeta diskrecijsko pravico glede upoštevnega trenutka za določitev zneska skupnih obveznosti za izračun neto obveznosti.

75 Zaradi spoštovanja ravnovesja pristojnosti, ki je značilno za institucionalno strukturo Unije, pa mora biti taka diskrecijska pravica, ki jo je Komisija podelila EOR, jasno razmejena, njena uporaba pa mora biti predmet strogega nadzora glede na objektivna merila, ki izhajajo iz ureditve, ki zavezuje EOR (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 18. junija 2024, Komisija/EOR, C-551/22 P, EU:C:2024:520, točki 70 in 72).

76 Tako se je treba zlasti prepričati, da je EOR navedeno diskrecijsko pravico izvajal v skladu s hierarhično višjimi pravnimi pravili ter, natančneje, v skladu s ciljem in splošno sistematiko pravnega akta, ki je njena pravna podlaga, in sicer Direktive 2014/59 (glej točko 61 zgoraj) in s splošnimi pravnimi načeli, kot je načelo dobrega upravljanja (glej v tem smislu sodbe z dne 30. septembra 2010, EMI Group, C-581/08, EU:C:2010:559, točka 42; z dne 26. maja 1998, Costacurta/Komisija, T-177/96, EU:T:1998:109, točka 45, in z dne 3. oktobra 2019, BASF in REACH & colours/ECHA, T-806/17, neobjavljena, EU:T:2019:724, točka 79).

77 V zvezi s tem je treba na eni strani opozoriti, da načelo dobrega upravljanja, kot je določeno v členu 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, institucijam in organom Unije nalaga obveznost, da skrbno in nepristransko preučijo vse upoštevne elemente posameznega primera (glej v tem smislu sodbe z dne 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, točka 14; z dne 9. septembra 2008, Bayer CropScience in drugi/Komisija, T-75/06, EU:T:2008:317, točka 84, in z dne 23. septembra 2009, Estonija/Komisija, T-263/07, EU:T:2009:351, točka 99).

78 Na drugi strani osnovni letni prispevek, kot je določen v členu 103(2) Direktive 2014/59 in členu 70(2), drugi pododstavek, točka (a), Uredbe št. 806/2014, temelji na sorazmernem znesku neto obveznosti vsake institucije glede na neto obveznosti drugih institucij. Tako razmerje tako izraža splošno sistematiko sistema predhodnih prispevkov, v skladu s katero mora osnovni letni prispevek predvsem odražati velikost vsake institucije glede na njene obveznosti.

79 Ista zahteva izhaja iz pripravljalnih dokumentov za Direktivo 2014/59, zlasti strani 58 in 59 študije učinka z dne 6. junija 2012, priložene predlogu, na podlagi katerega je bila sprejeta ta direktiva (SWD(2012) 166 final), v katerih je navedeno, da izračun osnovnih letnih prispevkov glede na obveznosti institucij omogoča oceno njihove velikosti, tako da je namen tega izračuna zagotoviti, da velike institucije plačujejo višje prispevke.

80 Pomen upoštevanja te velikosti je poudarjen tudi v uvodni izjavi 5 Delegirane uredbe 2015/63, v kateri je izrecno navedeno, da mora predhodni prispevek odražati velikost zadevnih institucij. Kot je razvidno iz iste uvodne izjave, je velikost institucije namreč prvi kazalnik njenega profila tveganja, saj večja kot je institucija, bolj je verjetno, da bo EOR v primeru težav presodil, da bi bilo reševanje institucije v javnem interesu in da se uporabi ESR za zagotovitev učinkovite uporabe instrumentov za reševanje.

81 V tem okviru je Splošno sodišče že razsodilo, da mora osnovni letni prispevek odražati velikost institucij, da se zagotovi, da se EMR zagotovijo zadostna finančna sredstva za učinkovito uporabo instrumentov za reševanje in da so institucije spodbujene k sprejetju manj tveganih načinov delovanja, zlasti z zmanjšanjem njihovih neto obveznosti (glej v tem smislu sodbo z dne 20. decembra 2023, Banque postale/EOR, T-383/21, EU:T:2023:845, točki 175 in 176).

82 V teh okoliščinah mora EOR osnovne letne prispevke izračunati tako, da dovolj natančno odražajo velikost zadevnih institucij in povezano tveganje glede na njihove obveznosti, tako da institucije z veliko obveznostmi plačujejo višje predhodne prispevke kot institucije z bolj omejenimi obveznostmi – s pridržkom prilagoditve teh prispevkov glede na zadevne kazalnike tveganja – in da so institucije spodbujene k sprejetju manj tveganih načinov delovanja, zlasti z zmanjšanjem zneska njihovih neto obveznosti.

83 Čeprav lahko metoda, opisana v točki 63 zgoraj, na splošno dovolj natančno odraža velikost zadevnih institucij, pa je lahko drugače v nekaterih posebnih primerih, do katerih lahko pride, kadar se skupne obveznosti in krite vloge določene institucije v referenčnem letu N-2 znatno spreminjajo, kar presega običajna nihanja takih obveznosti med letom. To spreminjanje je lahko zlasti posledica spremembe strukture navedene institucije, kakršna je ta, do katere pride zaradi združitve ali pripojitve.

84 Tako za EOR, če je soočen s takim posebnim primerom, iz načela dobrega upravljanja izhaja, da mora v okviru izvajanja svoje diskrecijske pravice, navedene v točki 74 zgoraj, skrbno in nepristransko preučiti vse upoštevne elemente obravnavanega primera.

85 Zato mora EOR, kadar institucija EOR predloži konkretne, številčne in preverljive podatke, iz katerih je razvidno, da so se zaradi bistvene spremembe njene strukture v referenčnem letu N-2 njene skupne obveznosti in znesek njenih kritih vlog znatno spremenili, tako da metoda izračuna neto obveznosti ne odraža več dovolj natančno njene velikosti, te elemente upoštevati, da se prepriča, da izračun neto obveznosti zadevne institucije izpolnjuje zahteve, navedene v točkah od 75 do 82 zgoraj.

86 V obravnavani zadevi je treba najprej ugotoviti, da je združitev tožeče stranke in prevzetih hčerinskih družb leta 2016 povzročila, da se je 31. decembra 2016 znesek skupnih obveznosti tožeče stranke znatno povečal, saj je v nasprotju s prvimi tremi četrtletji leta 2016 vključeval zneske skupnih obveznosti in kritih vlog navedenih hčerinskih družb.

87 Dalje, EOR se je za izračun neto obveznosti tožeče stranke in s tem njenega osnovnega letnega prispevka oprl na metodo, opisano v točki 63 zgoraj, v skladu s katero je znesek skupnih obveznosti tožeče stranke določil na podlagi podatkov na dan 31. decembra 2016, medtem ko je za znesek kritih vlog, ki se odštejejo od skupnega zneska obveznosti, upošteval povprečni znesek njenih kritih vlog, izračunan četrtletno, v letu 2016.

88 Tako je bila v zvezi s kritimi vlogami, ki so bile v okviru izračuna neto obveznosti tožeče stranke odštete od skupnega zneska obveznosti, z metodo, opisano v točki 63 zgoraj, le delno upoštevana združitev iz leta 2016. Kot je namreč razvidno iz opombe 22 izpodbijanega sklepa, je EOR seštel štiri zneske kritih vlog, ki jih je imela tožeča stranka ob koncu vsakega četrtletja leta 2016, in skupni znesek nato delil s štiri, da bi pridobil njihovo četrtletno povprečje. Zato je EOR v zvezi s prvimi tremi četrtletji leta 2016 upošteval le krite vloge tožeče stranke, ne da bi vključil krite vloge prevzetih hčerinskih družb. EOR je šele za konec zadnjega četrtletja tega leta po združitvi leta 2016 upošteval znesek kritih vlog tožeče stranke, ki je vključeval tudi znesek kritih vlog teh hčerinskih družb. Iz tega sledi, da je bil znesek kritih vlog tožeče stranke, ki je bil za izračun neto obveznosti odštet od skupnega zneska njenih obveznosti, sestavljen le iz približno četrtine kritih vlog, ki so jih imele navedene hčerinske družbe v letu 2016.

89 Nasprotno pa se je EOR pri določitvi zneska skupnih obveznosti tožeče stranke oprl zgolj na stanje skupnih obveznosti tožeče stranke na dan 31. decembra 2016, to je na znesek, ki izhaja iz združitve leta 2016. Tako ni upošteval zneskov skupnih obveznosti tožeče stranke ob koncu prvih treh četrtletij leta 2016, ki niso vključevali vseh obveznosti prevzetih hčerinskih družb. Iz tega sledi, da je znesek skupnih obveznosti tožeče stranke vključeval vse obveznosti teh hčerinskih družb, pri čemer je ta znesek vključeval tudi vse krite vloge tožeče stranke na dan 31. decembra 2016, vključno z vsemi kritimi vlogami navedenih hčerinskih družb (glej točko 14 zgoraj).

90 Iz navedenega izhaja, da je pri izračunu neto obveznosti tožeče stranke, ki ga je opravil EOR, prvi sestavni del te operacije, in sicer izračun vseh njenih obveznosti, v celoti temeljil na položaju tožeče stranke po združitvi leta 2016, medtem ko je drugi sestavni del te operacije, in sicer izračun zneska njenih kritih vlog, ki ga je bilo nato treba odšteti od skupnih obveznosti, v veliki meri temeljil na položaju tožeče stranke pred to združitvijo. V teh okoliščinah in ob upoštevanju obsega spremembe vseh teh obveznosti z združitvijo leta 2016 tak izračun neto obveznosti ni dovolj natančno odražal velikosti tožeče stranke in s tem povezanega tveganja.

91 Iz tega sledi, da EOR v okviru izvajanja svoje diskrecijske pravice, navedene v točki 74 zgoraj, ni upošteval vseh upoštevnih elementov obravnavanega primera, da bi se prepričal, da so bile pri izračunu neto obveznosti tožeče stranke spoštovane zahteve, navedene v točkah od 75 do 82 zgoraj.

92 Zato je EOR svojo diskrecijsko pravico, ki jo je imel v okviru izračuna osnovnega letnega prispevka tožeče stranke, izvajal tako, da je kršil člen 4(1) Delegirane uredbe 2015/63, kot se razlaga v skladu s členom 103(2) Direktive 2014/59 in členom 70(2), drugi pododstavek, točka (a), Uredbe št. 806/2014, ter načelo dobrega upravljanja.

93 Trditve EOR ne ovržejo te ugotovitve.

94 Prvič, ob predpostavki, da bi moral EOR, kot trdi sam, na podlagi člena 4(1) in (2) in členov 5 in 16 Delegirane uredbe 2015/63 pri izračunu neto obveznosti tožeče stranke upoštevati povprečni znesek kritih vlog, izračunan četrtletno, mu te določbe vseeno ne nalagajo, da v okviru tega izračuna upošteva podatke v zvezi z različnimi trenutki.

95 Drugič, EOR uporabe metode, navedene v točki 63 zgoraj, ne more upravičiti s prizadevanjem za zagotovitev doslednosti metode izračuna neto obveznosti z metodo, ki se uporablja za določitev letne ciljne ravni.

96 Tudi če bi bil tak preudarek upoštevan, bi moral namreč EOR glede na načela, navedena v točkah od 82 do 85 zgoraj, upoštevati poseben položaj tožeče stranke, da bi se prepričal, da izračun njenih neto obveznosti dovolj natančno odraža njeno velikost.

97 Tretjič, EOR trdi, da uporaba povprečnega zneska kritih vlog, izračunanega četrtletno, omogoča boj proti zlorabam nekaterih računovodskih meril, oportunističnim ravnanjem, kratkoročnim učinkom in sezonskim vrhuncem.

98 Ni pa dokazano, kako bi taka okoliščina EOR lahko preprečila upoštevanje povprečnega zneska drugih kategorij obveznosti, izračunanega četrtletno, če so mu bili dani na voljo podatki v zvezi s tem zneskom in če so bili izpolnjeni pogoji, navedeni v točki 85 zgoraj.

99 Glede na navedeno je treba prvemu tožbenemu razlogu ugoditi in izpodbijani sklep razglasiti za ničen v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko, ne da bi bilo treba preučiti druge tožbene razloge.

Časovna omejitev učinkov sodbe

100 EOR Splošnemu sodišču predlaga, naj v primeru razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa ohrani njegove učinke do njegove nadomestitve ali vsaj šest mesecev od datuma, ko bo sodba postala pravnomočna, saj bo morala tožeča stranka še naprej prispevati v ESR, ker je vračilo do sprejetja novega sklepa neprimerno.

101 V zvezi s tem je EOR na obravnavi pojasnil, da bi razglasitev ničnosti brez časovne ohranitve učinkov izpodbijanega sklepa lahko posegla v pravilno delovanje Uredbe št. 806/2014, Direktive 2014/59 in Delegirane uredbe 2015/63, saj ni treba upoštevati le zneska predhodnega prispevka tožeče stranke, ampak tudi vse prispevke, ki bi jih ESR lahko povrnil v podobnih okoliščinah.

102 Tožeča stranka je na obravnavi navedla, da ne nasprotuje morebitni časovni omejitvi učinkov izpodbijanega sklepa, če bi ga Splošno sodišče razglasilo za ničnega.

103 V skladu s členom 264, drugi odstavek, PDEU lahko sodišče Unije, če meni, da je to potrebno, določi tiste učinke akta, ki je bil razglašen za ničnega, ki jih je treba šteti za dokončne. Sodišče Unije pri izvajanju pooblastila, ki mu je podeljeno s tem členom, upošteva spoštovanje načela pravne varnosti in drugih javnih ali zasebnih interesov (glej sodbo z dne 25. februarja 2021, Komisija/Švedska, C-389/19 P, EU:C:2021:131, točka 72 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764, točka 122).

104 Tako se je člen 264, drugi odstavek, PDEU razlagal zlasti tako, da se zaradi pravne varnosti, pa tudi da se prepreči prekinitev ali nazadovanje pri izvajanju politik, ki jih vodi ali podpira Unija, za razumno obdobje ohranijo učinki akta, razglašenega za ničnega (glej sodbo z dne 27. januarja 2021, Poljska/Komisija, T-699/17, EU:T:2021:44, točka 61 in navedena sodna praksa).

105 Natančneje, kar zadeva področje pobiranja predhodnih prispevkov, je sodišče Unije ohranilo časovne učinke aktov, razglašenih za nične, kadar bi vračilo takih prispevkov po navedeni razglasitvi ničnosti ESR lahko prikrajšalo za finančna sredstva, ki bi se lahko izkazala za potrebna za zagotovitev stabilnosti euroobmočja in finančne stabilnosti Unije. To bi lahko veljalo zlasti, če bi moral EOR poleg zneska predhodnega prispevka institucije, ki je vložila tožbo, izplačati zneske predhodnih prispevkov drugih institucij, ki so vložile podobno tožbo in navedel enak tožbeni razlog, kot je bil sprejet v okviru zadevne tožbe (glej v tem smislu sodbi z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 177, in z dne 10. aprila 2024, Dexia/EOR (Predhodni prispevki 2022), T-411/22, v pritožbenem postopku, EU:T:2024:216, točke od 70 do 74).

106 V obravnavani zadevi je treba na eni strani ugotoviti, da je znesek predhodnega prispevka, ki bi ga bilo treba tožeči stranki vrniti za prispevno obdobje 2018 po razglasitvi ničnosti izpodbijanega sklepa, omejen v primerjavi s skupnim zneskom finančnih sredstev, ki jih ima na voljo ESR.

107 Na drugi strani EOR, ko je bil vprašan na obravnavi, ni opredelil drugih zadev, v katerih so institucije, ki niso tožeča stranka, vložile podobno tožbo, ker so bile v položaju, primerljivem s položajem v obravnavani zadevi, in navedle enak tožbeni razlog, kot je tisti, ki mu je bilo ugodeno v okviru te tožbe.

108 Tako nič ne kaže na to, da bi moral EOR poleg omejenega zneska predhodnega prispevka tožeče stranke plačati zneske predhodnih prispevkov drugih institucij, ki so vložile podobno tožbo.

109 Zato ni bilo dokazano, da bi razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa s takojšnjim učinkom ogrozila stabilnost euroobmočja in finančno stabilnost Unije.

110 V teh okoliščinah ni treba ugoditi predlogu EOR za ohranitev učinkov izpodbijanega sklepa v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko.

Stroški

111 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker EOR ni uspel, se mu v skladu s predlogi tožeče stranke naloži, da nosi svoje stroške in stroške tožeče stranke.

112 V skladu s členom 138(1) Poslovnika Komisija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deseti razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Sklep SRB/ES/2022/46 Enotnega odbora za reševanje (EOR) z dne 8. avgusta 2022 o umiku Sklepa SRB/ES/SRF/2018/03 EOR z dne 12. aprila 2018 o izračunu predhodnih prispevkov v Enotni sklad za reševanje za leto 2018, v delu, v katerem se nanaša na institucije, navedene v Prilogi I tega sklepa, in so z njim izračunani predhodni prispevki teh institucij v Enotni sklad za reševanje za leto 2018, se razglasi za ničen v delu, v katerem se nanaša na družbo de Volksbank NV.**

2. **EOR poleg svojih stroškov nosi stroške družbe de Volksbank.**

3. **Evropska komisija nosi svoje stroške.**

Kornezov Buttigieg Hesse

Petrlík Spangsberg Grønfeldt

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 12. februarja 2025.